

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného: **S., a. s., C., IČO: X.**, proti povinnému: **R., nar. X., S., o vymoženie 33,19 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp. zn.: 11 Er 865/2011, o dovolaní oprávneného proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 19. septembra 2012, č. k.: 16 CoE 276/2011-26, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie oprávneného sa **o d m i e t a**.

Povinnému sa náhrada trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Súdnemu exekútorovi bol 28. septembra 2011 doručený návrh oprávneného na vykonanie exekúcie na základe exekučného titulu „Blok na pokutu nezaplatenú na mieste č. AA 246660“, ktorý vydalo Obvodné oddelenie Policajného zboru Slovenskej republiky v Starej Turej 22. septembra 2008 a ktorým bola povinnému uložená pokuta vo výške 1 000,- Sk (ďalej len „exekučný titul“).

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom uznesením z 20. októbra 2011, č. k.: 11 Er 865/2011-16 výrokom I. zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a výrokom II. rozhodol, že exekučné konania sa s právoplatnosťou výroku I. zastavuje. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na ust. § 44 ods. 2 Zákona č. 233/1995 Z. z. osudných exekútoroch a exekučnej činnosti (exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“) a na ust. § 71 ods. 3 Zákona

č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“).

Uviedol, že po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu zistil, že exekučný titul nadobudol právoplatnosť 22. septembra 2008 a vykonateľnosť 07. októbra 2008. V zmysle § 71 ods. 3 Správneho poriadku je výkon rozhodnutia možné nariadiť najneskôr do 3 rokov po uplynutí lehoty určenej pre splnenie uloženej povinnosti. Lehota začína plynúť odo dňa vykonateľnosti rozhodnutia a je považovaná za lehotu prekluzívnu, po jej uplynutí výkon rozhodnutia nemožno nariadiť. Pre zachovanie zákonnej lehoty nie je právne významné začatie konania, ale jeho nariadenie orgánom uskutočňujúcim výkon rozhodnutia, v danom prípade podľa Exekučného poriadku rozhodnutím súdneho exekútora, a to upovedomením o začatí exekúcie. V danom prípade trojročná lehota začala plynúť 08. októbra 2008 a uplynula 08. októbra 2011. Vzhľadom na skutočnosť, že súd na plynutie prekluzívnej lehoty prihliada z úradnej povinnosti, výkon predmetného exekučného titulu bolo možné nariadiť do 08. októbra 2011, preto exekučný titul nie je v zmysle § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku spôsobilým exekučným titulom.

Na odvolanie oprávneného Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací, napadnutým uznesením, uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku I. potvrdil a vo výroku II. zrušil.

Odvolací súd dospel k záveru, že pre určenie toho, či trojročná prekluzívna lehota je v konkrétnom prípade zachovaná, nie je právne významné začatie exekučného konania ako sa mylne domnieva oprávnený. Exekučné konanie sa síce začína doručením návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, avšak samotný výkon exekúcie začína až vydaním poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi, a následne prvým úkonom samotnej exekučnej činnosti súdneho exekútora je vydanie upovedomenia o začatí exekúcie v zmysle § 47 ods. 1 písm. a/ Exekučného poriadku. Uviedol, že v posudzovanej veci trojročná prekluzívna lehota začala plynúť 08. októbra 2008 a uplynula 07. októbra 2011. V zmysle § 154 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, pričom súd prvého stupňa je povinný ex officio v ktoromkoľvek štádiu exekučného konania prihliadnuť na márne uplynutie prekluzívnej lehoty na nariadenie výkonu rozhodnutia, ktoré má byť exekučným titulom. Za nesprávne považoval odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa

vo výroku, ktorým exekučné konanie zastavil podľa § 44 ods. 3 Exekučného poriadku. Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania o zastavení exekúcie neboli naplnené všetky predpoklady pre jej zastavenie, odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku II., ktorým exekučné konanie zastavil, v zmysle § 221 ods. 1 písm. i/ zrušil.

Proti napadnutému uzneseniu odvolacieho súdu podal oprávnený dovolanie. Svoje dovolanie odôvodnil tým, že rozhodnutia oboch súdov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci, v dôsledku čoho sa oprávnenému ako účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Oprávnený zaujal názor, že ust. § 72 ods. 2 Správneho poriadku má odkazujúci charakter na § 36 ods. 1 a ods. 2 Exekučného poriadku. Ak oprávnené osoby využijú svoje dispozičné oprávnenie a podajú návrh na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi podľa § 36 ods. 1 Exekučného poriadku, následný procesný postup sa už bude riadiť výlučne ustanoveniami Exekučného poriadku. Podľa oprávneného uvedené vyplýva aj z ust. § 41 ods. 2 písm. f/ Exekučného poriadku. Uviedol, že z ust. § 71 ods. 3 Správneho poriadku vyplýva, že lehota troch rokov je lehotou hmotnoprávnou a jej márnym uplynutím dochádza k zániku oprávnenia vymáhať uloženú povinnosť. Je vecou oprávneného, kedy sa v priebehu plynutia lehoty rozhodne podať návrh na vykonanie exekúcie. Dovolateľ je názoru, že dodržanie lehoty uvedenej v ust. §71 ods. 3 Správneho poriadku nemôže byť dané mimo dispozície toho, komu plynutie spôsobí zánik práva, čo by sa stalo ak by sa pripustil záver oboch súdov. Uviedol, že pre posudzovanie toho či uvedená lehota uplynula alebo nie je rozhodujúcim okamihom deň doručenia návrhu na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi. Namietal porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, v dôsledku čoho mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedol, že za porušenie tohto práva treba považovať aj rozhodnutie exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak pre takéto rozhodnutie neboli splnené zákonom stanovené podmienky, pretože takým rozhodnutím sa oprávnenému v exekučnom konaní odopiera právo na výkon vykonateľného rozhodnutia. Navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Povinný sa k dovolaniu oprávneného nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania v zmysle § 240 ods. 1 O. s. p. a po preskúmaní veci v zmysle § 242 ods. 1 O. s. p. dospel k záveru, že v danej veci dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p., dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu. V predmetnej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú uvedené v § 239 ods. 1 a ods. 2 O. s. p.

Podľa § 239 ods. 1 O. s. p., je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O. s. p.

Podľa § 239 ods. 2 O. s. p., je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c) ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je napadnuté dovolaním oprávneného nevykazuje znaky uznesení uvedených v citovaných ustanoveniach. V danej veci odvolací súd napadnutým uznesením potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa. Odvolací súd vo svojom potvrdzujúcom uznesení nevyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, nejde ani o uznesenie uvedené v § 239 ods. 2 písm. b/ a písm. c/ O. s. p.

Vzhľadom na uvedené, prípustnosť dovolania nie je v zmysle § 239 ods. 1 a ods. 2 proti napadnutému uzneseniu daná.

V zmysle § 242 ods. 1 O. s. p., /druhá veta/je dovolací súd povinný prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. Iba v prípade, že by rozhodnutie odvolacieho súdu alebo predchádzajúce konanie vykazovalo procesnú vadu uvedenú v ust. § 237 O. s. p. by bolo dovolanie prípustné. Dovolací súd sa neobmedzil iba na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O. s. p., ale sa zaoberal sa aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné aj podľa § 237 písm. a/ až písm. g/ O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou z uvedených procesných väd (ide o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka konania, riadneho zastúpenia procesné nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a rozhodovanie vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát).

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ust. § 237 O. s. p. nie je predmet konania významný, ak je konanie postihnuté niektorou z väd v tomto ustanovení uvedených, teda možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie procesné neprípustné (R 117/1999, R 34/1995). Pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O. s. p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Dovolateľ v podanom dovolaní namietal, že súdy svojím postupom oprávnenému ako účastníkovi konania odňali možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym

poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený.

O vadu konania uvedenú v ust. § 237 písm. f/ O. s. p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nešlo z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi a oprávnenému neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. namietal aj porušenie jeho práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. Ú S 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

Z obsahu dovolania je zrejmé, že k procesnej vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces malo podľa dovolateľa dôjsť v dôsledku neprávneho rozhodnutia exekučného súdu o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia, keď preto neboli splnené zákonom stanovené podmienky, keď súdy nesprávne právne posúdili uplynutie prekluzívnej lehoty uvedenej v § 71 ods. 3 Správneho poriadku. Z uvedeného je zrejmé, že dovolateľ existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá na tvrdení, že súdy porušili ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní alebo, že mu znemožnili urobiť niektorý procesný úkon a pod. Podstatou jeho dovolacích námietok je, že rozhodnutia súdov spočívajú na nesprávnej aplikácii a interpretácii ustanovení zákona. Z obsahového hľadiska (§41 ods. 2 O. s. p.) teda zo strany oprávneného nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov súdov (ich právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založili svoje rozhodnutia. To znamená, že aj keď v danom prípade oprávnený namietal, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, nešpecifikoval akým konaním súdom mu bola znemožnená realizácia procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Nesprávne právne posúdenie veci nemá pôvod v žiadnej procesnej vade konania uvedenej v § 237 O. s. p. Nesprávne právne posúdenie veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva na skutkové zistenia. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd nepoužil náležitý právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Dovolací súd preto považuje za potrebné uviesť, že ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p. dáva odňatie možnosti konať pred súdom do súvislosti výlučne s faktickou procesnou činnosťou súdu, a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže vo všeobecnosti zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., pretože právnym posudzovaním veci súd neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné práva účastníka.

Z uvedeného je zrejmé, že namietaným postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných oprávnení, ktoré mu vyplývajú z Občianskeho súdneho poriadku a v tejto súvislosti nebolo porušené právo oprávneného na súdnu ochranu v zmysle § 46 ods. 1 Ústavy SR.

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov oboch stupňov sú riadne odôvodnené v súlade požiadavkou preskúmateľnosti. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré oprávneným predložené listiny preskúmal a s akými skutkovými závermi, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odôvodnil dostatočne zrozumiteľne a určito. Rovnako aj odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia (§ 157, § 211 O. s. p.) a vysporiadal sa so všetkými pre vec podstatnými argumentmi oprávneného uvedenými v odvolaní, ktoré zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil. Skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a rovnako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 a § 211 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávneného.

V preskúmvanej veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle ust. § 157 ods. 2 O. s. p. a § 211 ods. 2 O. s. p. V tejto súvislosti teda postupom súdov nebola oprávnenému ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom.

K námietke dovolateľa ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. dovolací súd dodáva, že nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvyš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, by prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesné prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania nemožno vyvodiť z ustanovenia § 239 O. s. p. a iné vady konania v zmysle § 237 O. s. p. neboli dovolacím súdom zistené.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie oprávneného odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nieje tento opravný prostriedok prípustný.

Právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo povinnému zmysle § 243b ods. 5, § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p., t. j. podľa úspechu účastníkov v dovolacom konaní. Najvyšší súd Slovenskej republiky však trovy dovolacieho konania povinnému nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. júla 2013

JUDr. Anna Markova, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Mgr. Monika Poliačiková